

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA!

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrasats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga. BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre **ESPANYA** pessetas 1'50 Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 1'50.

LA PELEGRINACIÓ DEL 6 DE FEBRER.—PREPARATIUS.

Los que vulguin aná á Roma haurán de afluixar la moma.

Pelegrins s' admitiran; pro pagant per endavant.

UN PUNT D' HOME.

A poch més de cinquanta anys un sargento anomenat Garcia que formava part de la guarnició de la Granja, en lo moment en que la Cort se trobava allí a passar una temporada, se presentá á la reina Cristina y li féu jurar la Constitució del any 12.

La nació en pes vá respondre al acte realiat pel sargento Garcia.

Ha transcorregut més de mitj sigle, y á pesar de no poch entrabanchs, cayent y aixecantnos infinitat de vegadas, lo fet es qu' hem adelantat moltíssim.

Tant hem progressat que avuy ja no son necessaris sargentos qu' exposin la pell, per donar satisfacció á las aspiracions nacionals.

Avuy aquestas, sens més que persistir y saber esperar, troban sortida facil y natural, quan arriba l' ocasió de manifestarse.

Tal es lo que acaba de succehir, ab motiu del discurs del Sr. Martos, pronunciat l' últim dilluns, en la recepció de palació.

Lo Sr. Martos, president del Congrés, al qual hem ataat mil vegadas per sas inconcebibles evolucions, acaba de realisar un punt d' home. Si en política fos

admés lo sacrament de la penitencia y 'ns vejessem cridats á confessar á D. Cristino, avuy com avuy l' absoldriam gustosos de passadas culpas, davant del valor y la franquesa que acaba de demostrar, presentantse al Real Palacio, per fer sentir los accents virils de la democracia, en un siti ahont fins ara sols hi havia ressonat la rastrea veu de la cortesia.

Desde avuy lo sufragi universal, que havia sigut fins ara una promesa, passa á ser un compromís solemnement pactat entre 'l país y 'l trono.

Martos ha expressat ab aquella eloquencia clara y transparent com lo cristall, las aspiracions de la majoria qu' en aquest punt concordan ab las de la nació, y la reina regent, per la seva part, las ha aceptadas.

Tots los amants del progrés legal y pacífich tenim motius de felicitació y alegría.

Podrá arribar més ó menos tart l' hora tan ansiada del triunfo complot de nostras idees republicanas, que no es ja fa molt temps la impaciencia lo que 'ns estimula; pero de moment acabém de alcansar la reivindicació de un dret conquistat l' any 1868, ab motiu de la gloriosa revolució de setembre, dret que fou desconegut y trossejat al triunfar la restauració borbónica.

Aquesta reconquista basta avuy á satisfernos.

Esperarém tranquils que 'l país digui lo que vol, per acatarho respectuosos, ja que al parlar per medi del sufragi universal, será ell qui parli, ell al qual fins ara 'ls governs, per espay de mes de dotze anys no li havian permés que manifestés sas verdaderas aspiracions.

Tal vegada 'ns espera un larch periodo d' esperar; pero al menos respirarém l' aire sanítos y vivificador de la democracia.

Lo restabliment del sufragi universal implica la desaparició del partit conservador-canovista.

A tal objecte no podía manejarse un arma més terrible y acerada, que 'l discurs de 'n Martos.

Lo Real Palacio era l' últim baluart dels canovins:—d' allá ho esperavan tot. Una petita intriga, y 'l govern liberal era á terra y ells recullian l' herencia.

Lo discurs del actual president del Congrés, ha orejat aquella casa. Dominant las idees democráticas, la vida dels conservadors se fa imposible.

Y la veritat es que ha passat lo seu temps, com després de la cayguda de donya Isabel II vá passar lo temps dels moderats.

Per aixó s' explica perfectament lo despit que 'ls ha causat l' acte del president del Congrés. Sols retrogradant alguns anys y emprenent una política reaccionaria, que dat l' estat de calma del país seria absurda y plenament injustificada, podrian aspirar al poder. Pero aixó seria un reto contra la opinió general, y las conseqüencias no podrian menos de resultar molt desastrosas.

L' ex-carlista Pidal compara irónicamente lo discurs d' en Martos ab l' himne de Riego.

Aceptém la comparació. Alguns anys atras, quan se tocava pel carrer l' himne de Riego, la gent poruga y reaccionaria tancava portas.

Los conservadors avuy, més que las portas, tancan la llosa del ninxo destinat á tots los organismes destinats á desapareixer.

No podran queixarse de la galanteria dels liberals. Los hem acompanyat á l' última morada, als acorts sempre grats y entusiastas del himne de la llibertat.

P. K.

os párrafos del discurs de 'n Martos que han mogut més saragata, son los tres següents:

«La patria espanyola se disposa, per medis constitucionals a donar intervenció en los assumptos del país, á tots los ciutadans dignes.»

Banderilla número hu.

«Perque 'l trono que ja inspira á tots acatament y veneració, no viurá tan sols en lo seno de la llibertat, sino també en lo seno de la democracia.»

Banderilla número dos.

«Aixis será cada dia més ostensible y més permanent, y—en quan es licit parlar d' eternitat en cosas humanas—més eterna l' aliansa del país ab lo trono.»

Banderilla número tres.

Las tres banderillas, per supuesto, van quedar clavadas sobre l' esquena del monstruo.

En deu dias s' han tret á subasta en la sola provincia

de Lleyda, 1,369 fincas, endarrerides de contribucions. En-lo partit de Tortosa hi ha també centenars de fincas embargades pel mateix motiu. Està vist: la filoxera es una plaga molt més considerada que l'administració espanyola.

Lo discurs famós de 'n Martos ha sigut allò que 's diu: ploure sobre mullat.

Desde que van reanudar-se las sessions de Còrts, que 'ls conservadors venian cayent y revolcantse qu' era una delícia.

Un diputat, fins ara desconegut, lo Sr. Cobián, va desmontar al Mónstruo, revelant los seus pecats librecambistas y desautorisant la interessada defensa que ha fet a última hora, a favor del augment de drets sobre 'ls blats.

Lo Mónstruo va acabar de una manera lamentable: tot arrosnat y ab la qua entre las camas.

Se presentá després en Silvela, ó siga 'l primer floret del partit conservador, á atacar al ministre de Gracia y Justicia, y 's trobá ab un xixarelló, apenas sortit de las aulas, lo noy de D. Venancio González, que va mesurarli las peras á quarto.

Perqué si en materia de nombrar y ascendir magistrats y jutjes, premiar als complacents y fastidiar als que no volen doblegarse, 'ls fusionistas han fet com á déu, resulta, ab datos a la mà, que 'n Silvela va fer com á cent.

Y aixó no va poder negarho 'l segón jefe de 'n Cánovas, que aquesta vegada ha anat per llana y ha sortit més que esquilat, afaytat á repel.

Entre carlins.

Ab motiu de haverse donat un ball en los salons del marquès de Cerralbo, qu' es un lloparro de la carcundaria, deya La Fé:

«Si després del triunfo de la causa de D. Carlos, seguien donantse balls com lo dels marquesos de Cerralbo, valdria més que aquella causa no triufés may.»

Si avuy que 'ls carlins la ballan magre ells mateixos diuhen aixó, figurinse que no dirian lo dia que la ballestin grassa.

Alemania contracta espardenyers espanyols, al objecte de montar la fabricació d' espardenyas en gran escala, é invadir á todas las nacions ab aquest producte. No 'ns faltava més que aixó.

Després de haverse 'ns calsat las botas, ara tracta de calzarse 'ns fins las espardenyas.

Resultat segur dels tractats de comers:

Quedarnos despullats y descalsos.

Un argument contra 'l Jural formulat per en Durán y Bas:

«Los jurats no reuneixen condicions per administrar recta justicia: 'ls falta imparcialitat y experiencia.»

Verdaderament, y encara tenen un altre defecte.

Los jurats no fan cas de la pressió dels que governan.

Lo rey de las húngaras considera inevitable lo triunfo de la República aquí á Espanya.

Jo penso lo mateix.

Però la que ara vindrà no será com la del any 1873.

Fará dirse si senyora... y 'ls carlins haurán de mirársela de lluny.

Una gran idea:

Crear una comissió permanent en lo Consell de instrucció pública, quals individuos cobrarán de 30 á 40 mil ralets de sou.

Aixis, aixis. Que no tot sigan mestres de estudi morintse de gana.

Que hi haja al menos una comissió que menji á la salut dels que dejunan.

Leó XIII s' ha negat á rebre á n' en Jaumet, fill y hereu del rey de las húngaras, solemnement y en calitat de príncep.

Lo Papa s' ha limitat á rebre 'l com á simple particular... ó com á particular simple.

Als carlins no 'ls queda altre remey que rosegarse 'ls punys.

Fins lo Papa se 'ls ha fet mestis.

La falta d' espay no 'ns permet reproduhir lo programa del Certámen literari científich de Figueras, convocat per las societats recreativas de aquella ciutat Casino menestral figuerense, Casino figuerense y Erato. Los temas proposats están tots informatos en l' esperit liberal y progressiu de la época, y entre 'ls premis, que ascendeixen al número de 39, n' hi ha de importantsims.

En pocas poblacions s' haurá celebrat un acte tan notable. La poesia y las lletras, la historia, la geografia, l' agricultura y 'ls interessos materials, están dignament representats en lo programa.

A las personas que desitjin coneixer l' indicat programa, se 'ls facilitará en la Secretaria del Ateneo Barcelonés, de 3 á 7 de la tarde.

L' admissió de traballs termina 'l dia 10 de abril.

LA LLUNA.

o faltava més que aquesta.

Després de la mala cara que fan los llums de gas y las continuas oscilacions de las bombas eléctricas, ara resulta que la lluna també s' ha d' apagar.

Avuy es lo dia senyalat: quan toquin las vuyt del vespre—con permiso de la autoridad competente y si el tiempo lo permite—l' únich fanal que 'ns ilumina de franch, farà una ganyota y ¡guach! s' apagará

fins altr' hora.

D' un quan temps á aquesta part s' observa que la lluna va en decadencia.

En cada nou eclipse se li nota alguna nova pérdua. Primer varem averiguar que á la lluna no hi ha plantas.

Després va ferse córrer que tampoch hi ha aygua. Luego va assegurarse que allí no hi ha bestias ni carlistas, ni animals de cap especie.

Més tart fins va arribar á dirse que ni tan 'sisquiera hi ha ayre.

De manera que 'ls pobres vehins de la lluna, pera poguer respirar deuen véures en un verdader apuro. Los sabis, astrólechs y tots a 'uestos que fan calendaris se trencan lo cap buscant las causas d' aquest desmért constant de la desventurada lluna.

Aixó de que tot vaja desapareixent de mica en mica 'ls té molt preocupats.

«Provè de la mala companyia de la terra? Com que qui va ab un col...»

«Es tal vegada 'l vent lo que s' ho emporta?»

Avuy sortirem de duptes. Un astrólech conegut meu m' ha promès respondre á una pregunta que li he fet.

«Vol fer lo favor—li he dit—de observar si á la lluna han desaparecut los diners?»

«Ho miraré, li prometo.»

Si 'm diu que sí, ja estaré descifrat l' enigma y confirmat lo que jo sospito.

«Saben qué sospito jo?»

Que á la lluna hi governan los conservadors.

Allá hont mana aquesta gent, desapareix tot...

L' ayre, l' aygua, los vegetals, los animals...

Y sobre tot las pessetas.

F.

PUNXADAS.

Pintura de las caricias que 's fan alguns diputats.

—Vosté, quan era ministre,

va tení á bé publicar

un decret que en pura essencia

era una gran falsetat.

—Lo falsari es lo qui parla.

—Ho dich perque ho puch probar.

—Tot aixó es una calumnia.

—No senyor, tot es vritat.

—Vosté 'm falta.—S' equivoca.

—Tot lo que ha explicat es fals.—

(Lo president los aplaca.

s' esborran los mots amarchs

y queda llesta la cosa

com si res hagués passat.)

La justicia feta á trossos

pèls que l' han d' acreditar

—Jo tenia entès que un jutje,

perque 's va avení á fallar

en cert sentit cert assumpto,

va ascendir.—No es pas vritat.

Lo que hi ha es que á un secretari

d' un poble que vosté sab

varen ferlo jutje, en pago

de certs serveys specials.

—Vosté á tothom indultava,

sense com vé ni com va!

—Vostés conmutan las penas

dels que 'ls hi passa pel cap.

(Aqui la justicia plora,

la equitat arrufa 'l nas

LA VOCACIÓ.

o me 'n tinch la culpa, jo que per presservarla dels perills del mon y dels enganys de la societat, vaig estimular en lo seu cor l' únich incentiu de las creencias religiosas! En mal hora vaig ferho. Per apartarme del foch, li tirada á las brasas. Volia ferne una creyent y m' ha sortit una beata... Ansiava tenir una bona

filla que fos lo consol de mos dias de vellesa, y en ma vellesa m' abandona, em deixa... ¡pera ferse monja!

Aixis parlava per ell tot sol, D. Lluís Requesens, clavat més bé que assegut en sa butaca; estacat allí pel poagre que no 'l deixava moure, y torturat pel dolor més viu que pot sufrir un cor de pare. Dos llágrimas de foch relliscavan per sas galtas encatronadas.

Ni quan vint anys endarrera va perdre á sa adorada esposa havia sufert lo que llavors. Viudo, li quedava una filla; pero al perdre á aquesta, ho perdía tot. ¡Y en quina ocasió! Quan casi no 's podia valdre, quan se sentia baldat del cos y ab l' esperit anonadat... en los tristos dias de la tardor de la vida.

Ab una mica més hauria malehit al Cel; pero á qui malehia de debó era al confés de la Elvira, al pare jesuista, pescador de ánimas cándidas é ignocents que havia sapigut omplirli 'l cap de pardalets místichs, anulant en son cor tots los efectes humans fins l' amor filial, pera ferli acceptar en lo plé de la joventut y de la vida, la sepultura de un claustro.

«Oh! hi ha religiosos que podran passar per sants; pero hi ha sants que no tenen entranyas.

Quan més apesarat estava, aparesqué en lo dintell de la porta l' hermosa Elvira. Era esbelta, vestia ab honesta elegancia, y la bellesa de son rostre 's transparentava á través del negre vel ab que 'l cubria.

«Pare, digué ab veu reposada, ha arribat lo moment.

Y 's quedá muda é inmóvil com una estàtua.

D. Lluís fixá en ella sos ulls encesos, buscá una paraula, la mitj articulá, y cubrintse la cara ab las mans esclatá en un devassall de plors y de sanglots.

L' hermosa Elvira permaneixia impassible!

Per últim, dominat un xich aquell desfogament, D. Lluís feu un esforç d' energia y li digué:

—Y si 't manés que 't quedessis?

—No podria complaure'l: ho sentiria molt; pero no podria, respongué la noya molt resolta.

—Y 'l quart manament de la llei de Déu? digné D. Lluís, recorda'l bé, Elvira; «l quart honrar pare y mare.»

—Es cert; pero 'l primer diu: «Amar á Déu sobre todas las cosas» y es lo primer.

Conegué D. Lluís que no eran las reflexions teológicas las que podrian vence aquella resolució basada en l' amor á Déu. Apelá, donchs, al sentiment.

—Pero, filla méva, li digué ab veu dolça y enter-nida: espera al menos que jo no siga al mon.

—No puch: vaig prometre entrar al convent al cumplir mos 25 anys, los cumpleixo avuy y avuy hi entro.

—Pero ¿que no veus, ingrata, qu' estich malalt... que ni alsarme puch per donarte l' última abraçada? ¿Aixís pagas lo gran amor que t' hi dut sempre?

—Déu me fa la gracia de exigirme un major sacrifici... ¡benehit siga!

Y al dir aixó mirava al Cel y somreya.

—Pero qui m' assistirá?... ¡qui 'm cuidarà pobre de mi!

—Envihi per una germana de la caritat...

D. Lluís féu una mueca de disgust, un escarafall de repugnancia.

Reyná un moment de silenci y Elvira doná dos passos envers son pare; mes aquest la detingué en son camí clavantli una mirada colérica:

—Vesten de ma presencia, filla desnaturalisada, criatura sense entranyas, crida ab veu ronca. ¡Malehida siga l' hora que vaig posarte al mon!...

Y ella, en tant, oferia ab tota l' ánima á Déu Nostre Senyor la maledicció paterna, com la més gran de las mortificacions que haguessen pogut inferirli.

—Ja sé lo que 'm toca, afegia 'l pobre vell, quedarme sol y morir com una fiera engavia' a.

—Pare, per Déu, digué Elvira interrompentlo: pensi que darrera de aquesta vida n' hi ha un altra... Tot lo de aquest mon es fum y vanitat; tant sols l' altra vida es eterna.

—Y per aixó sens dupte apressura la méva mort; per aixó, sens dupte, m' estás assassinant... ¡Veritat!

digné D. Lluís ab amarga ironia. ¡Y qué farás quan m' hajas tret del mon?

Elvira ab la serenitat de un fanátich empedernit, li respongué:

—Pregaré eternament per la seva ánima.

Aquestas foren las darreras paraulas que senti en boca de la seva filla aquell pare desventurat. Lo jo suite esperava sa presa en l' antessala. La parálisis de D. Lluís era per ell una bona garantia. ¡Ah, si hagués pogut recobrar la forsa de la joventut, ab quin delit hauria tirat per la finestral!

Elvira va tocar per darrera vegada 'l cós abatut de son pare. ¡Mústega caricia! No pot dirse que l' abrasés... Ni un petó, ni una llágrima de ternura. No va fer més que posarli 'ls brassos al demunt sense estrenye. Son pare formava part del mon, y ella suspirava per la gloria del cel. Si D. Lluís hagués mort en aquell moment atravessat en la porta de sortida, Elvira, ansiosa de cumplir sa prometensa, hauria passat per damunt de son cadáver.

Tenia verdadera vocació religiosa.

No havian transcorregut dos mesos desde l' entrada d' Elvira al convent, que D. Lluís moria sol y rabidament tal com presentia, abandonat de tothom y entregat ab cuidados de mans mercenarias.

En sa casa no va plorarlo cap ser humá; sols un go de Terranova, mentres lo cadáver del seu amo permanesqué sense enterrar, li pagá 'l tribut de sos tristos udols.

No se sab si Elvira, qu' en religió havia prés lo nom de Sr. Serafina va plorarlo ó no. Que va pregar per ell es aduatable; casi no tenia res més que fer; pero pregrava en llatí, una llengua morta pèls que la coneixen y non nata, pèls que com la major part de las monjas no s' han prés la pena d' estudiarla.

Apart de aixó, preguntéuho als que la coneixen y admiran: Sor Serafina 's distingex per sas virtuts acrisoladas, per sa modestia exemplar, per son esperit de obediencia... y sobre tot per sa magnífica com futura de cabell d' ángel, que ha passat á ser un postres predilectes en la taula del bisbe, y de las famílias més piadosas de la ciutat.

J. ROCA Y ROCA.

y 'l país ignora encara si està despert ó somiant.)

Formalitat marinera, fent tomballons pèl Senat.

—Lo ministre de Marina no mès sab despillarrar.

—¿Per qué, si pot sapiguerser?

—Perque sè que ha encarregat la construcció d' alguns barcos á la industria nacional.

¡Los extranjeros han de ferlos! Ho tenen mès per la mà.

—¿Que no veu que jo 'm proposo fomentá un xich lo treball, perque 'ls obrers de la terra no se 'ns morin tots de fam?

¿No es millor qu' Espanya 's guardi los millons que costará la esquadra, que no que vajan al extranjer...?—Ja es vritat.

—Y donchs ¿per qué m' interpela?

—¿Jo? Per res; per enrahonar y bellugá un poch las barras, que ja m' estavan fent mal.—

Incident carca-humorístich ó qüestió de paladar.

Un redactor madrilenyo d' un periódich liberal

ha anat á veure á don Carlos, y al dar compte d' aquest pas

escriu qu' ell ha tingut l' honra

de sè invitat á dinar

pèl flamant rey de las húngaras...

¡Vaya un' honra! Jo, en 'quest cas,

escriuria al explicarlo:

—Don Carlos, rey dels babaus,

m' ha volgut fer la deshonra

de convidarme á dinar.

Un President que predica

democracia pèls palaus.

L' aixerit Cristino Martos

per Sant Alfonso va anar

á fè un discurs democrátich

alli abont no n' hi han fet may.

Y ara 'ls conservadors diuen

que aquestas cosas no 's fan,

que en Martos es un tanoca,

y altres disbarats iguals.

D' aquí endavant, don Cristino,

quan li torni á vení 'l cas

d' haver de pujá á Palacio,

si no 's vol veure atacat

pèls simpátichs canovistas,

no té mès que fer que anar

á casa del senyor Cánovas

y dirli:—Vaig á tal part:

¿quin discurs vol que fassi?—

Y en Cánovas li dirá.

C. GUMÁ.

SANTS DE LA TERRA.

ESULTA, que entre la numerosa fornada de sants nous de trinca que acaban de sortir de las mans del Papa n' hi ha tres que 'ns perteneixen.

Dos d' ells son espanyols; l' altre encara que no ho es, nasqué en terra que en son temps estava baix lo domini d' Espanya.

Tots, pues, son paysans nostres, y d' avuy endavant, la patria de 'n Gabarró y en Sunyer y Capde-

vila tindrà tres sants mès que, passejantse per las regions celestials, pregarán pernosaltres. Lo qual, per cert, no 'ns vindrá gens malament.

¿Volen sapiguier qui son aquestos tres benaventurats, y per quins cinch sous han arribat á alcansar tan alt empleo?

Escollin.

Lo primer sembla un assistent; lo menos pèl nom. Se deya Rodriguez y era fill de Segovia, d' una honrada familia de botiguers. Sense fer res de particular, va casarse, va tenir un fill, va quedar viuudo, va perdre la criatura y llavors, ell que sí iplafi se revesteix de valor y 's declara jesuista.

No devia ser molt superior la sèva inteligencia, quan á pesar d' haver viscut 87 anys, no va poguer passar de llech.

Avants de morir li varen sortir... ¿qué 's pensan? ¿grans á la cara?... No senyors; li varen sortir Cristo y la Mare de Dèu en persona.

San Rodriguez era molt bon home; va fer una pila de miracles bo y mort y á copia de paciència ha arribat á sant.

Sant Pere Claver—lo segon de la colla—es fill de

Verdú, la célebre terra dels cantis y de las firas de bestiar.

Va estudiar en lo mateix poble hont hem estudiat tots nosaltres, aquí á Barcelona. Y seguint també las costums de molts, va agafar los trastets y se 'n va anar á América.

¿A fer fortuna?

A batejar negres al per major.

No sè si devia portar uns llibres dels bateigs efectuats: lo cert es que 's diu que va remullar la closca á mès de 340,000 negres.

¡Si tots han anat al cell ¡quina fosquetat s' hi deu veure!

Batejant y vivint en contínua penitencia, va morir-se de la noche á la mañana en las platjas de América.

Quan va ser mort lo sèu cos diu que feya olor.

¡Capritxos de certs nassos!

Lo tercer sant era flamenco.

No vajan á figurarse que cantès en cap Edén-Concert d' aquell temps.

Era fill de Flandes, se deya Berchmans y era molt maco.

Potser per aixó l' han colocat en la cort celestial.

Hasta los santos se alegran de ver una cara buena.

May va fer cap pecat: ni sisquiera venial. Y aixó que 'ls pecats venials se fan sense adonarse'n.

A disset anys se feya jesuista y anava á Roma á estudiar.

Y á vintitres, quan encara no havia sortit del colégi, ja era mort.

¿Per qué, pues, l' han fet sant?

Diu que escribia pensaments, y que va deixar-ne una pila de dotzenas.

No crech que arribès á ferne Mil y un com en G. Gumá.

De entre las máximas de Sant Berchmans copio las següents:

«Fer molt y enrahonar poch.»

«Opósat al mon en todas las cosas.»

«Tot lo que causa inquietut, ve dal diable.»

«Fuig de la dona com d' un bassilisco.»

¡Potser l' han fet sant per haver escrit aquesta última sentencial!

FANTÁSTICH.

Das endarrera en Cánovas y l' Azcarate van picarse las crestas, á propòsit del decret, arrancant al famós coronel Oliver de la jurisdicció dels tribunals ordinaris, ab que 'l Mónstruo vá despedirse del govern.

Entre un y altre 's van atravesar paraulotas una mica groixudas, que no están consignadas en l' extracto de la sessió.

En Martos vá ser designat per arreglar l' extracto.

Ja ho sab D. Cristino: 'l dia que 's retiri de la política, pot posar una botiga y guanyarse la vida.

Botiga de quita-manchas.

Los conservadors diu qu' están resoltos á no assistir á Palacio, á cap acte que presideixi en Martos.

Es lo millor que poden fer.

Declararse en huelga.

L' ajuntament de Granollers ha acordat que un dels seus individuos formi part de la pelegrinació á Roma, que ha de sortir de Barcelona 'l dia 6 del próxim febrer.

Lo nomenclament de pelegrí ha recaigut en un regidor que vá ser elegit en calitat de republica.

L' únich que pot exigir-se en tot cas á aquest republicà de llana postissa, es que vagi á Roma vestit de pelegrí.

Ell podrá costejarse 'l traje.

L' ajuntament de Granollers podrá pagarli las petxinas.

Y 'ls electors que van donarli 'ls vots en las últimas eleccions, li podrán regalar lo bastó... y la carabassa.

Si 's egidois de Barcelona persisteixen en adoptar la gramalla dels concellers, per assistir als actes públics y solemnes, succehirán lances inevitables.

Com las gramallas de aquells antichs magistrats han de venirlos amples y llargas, molt fácil que no pugan donar un pas, sense entrabancarse y anarse'n de bigotis.

Jo d' ells, no emplearia la gramalla roja sinó per un acte: per presidir corridas de toros.

En aquest cas lo president hauria de baixá a la plassa.

Ja que tan 'ns fan plorar, al menos alguna vegada, que 'ns fessin riure.

Problema que sometém al esperit calculista de qual-sevol regidor práctic en la materia.

Dat que la gramalla es un traje talar, averiguar quants tarugos s' hi poden amagar, sense que 's coneguín.

Diuen que 'n Sagasta está molt content de la hombrada de 'n Martos.

La democracia té aixó, aixampla 'ls pulmons y allarga la vida.

Al discutir-se en lo Congrés si en Martos havia ó no havia de pronunciar lo discurs democrátich en la recepció de Palacio, todas las oposicions van posarse al costat del govern.

La conservadora va quedar enterament aislada.

Repetim ab Becquer:

«Dios mío qué solos se quedan los muertos.»

Cánovas, plé de despit, al final de la sessió:

«Vosaltres teniu la majoria; nosaltres la rahó.»

¿La Rahó?

Es aquesta una senyora que fa al menos 13 anys que no 's tracta ab D. Anton.

Per lo que tinch entès, al any 1875, llavors de la restauració va girarli la cara.

Diuen qu' en Cánovas, després del discurs de 'n Martos, al sortir de la recepció de Palacio, feya una cara tan especial, que se li han fet proporcions ventatjoses.

Alguns atrecistas se 'l disputan, ara que s' acosta Carnaval.

Se 'l disputan per ferlo servir de motllo de fer carretas.

Detalls de la recepció de Palacio.

Romero Robledo va presentarse al frente de 300 reformistas.

¡Aixís, á tall de soldats!

Per l' exercit reformista sempre tocan á formació; pero may tocan á ranxo.

Al penetrar los reformistas en lo saló del trono, don Alfonso XIII va posarse á plorar.

Es lo que faria 'l país si se 'ls veyá á sobre.

També ploraria.

Una aspiració del Siglo Futuro:

«Lo partit polítich no pot renunciar al principi de la Inquisició, per ser lo principi capital y 'l primer fonament de sa doctrina política.»

Las aspiracions carlistas constituheixen un programa culinari complert.

Plomar al país, y avants de rostirlo y menjarse'l, sublimarlo.

Lo qui 's casa ab dona rica tant si l' estima com no, pot cantá ab lo Papa un duo perque ha fet las bodas d' or.

Si als pobres igual que al Papa los fessin las caritats, desde aquest punt jo 'm faria pobre de solemnitat.

Ni Napoleón ni Cèssar barba usavan ni 'n tenian: no es precis per sè un gran home portar bigoti y patillas.

Es Madrit una fragata, las provincias l' Occea, son mariners los ministros, y Sagasta capitá, y 'ls espanyols son las velas que al barco fan caminar.

P. TALLADA.

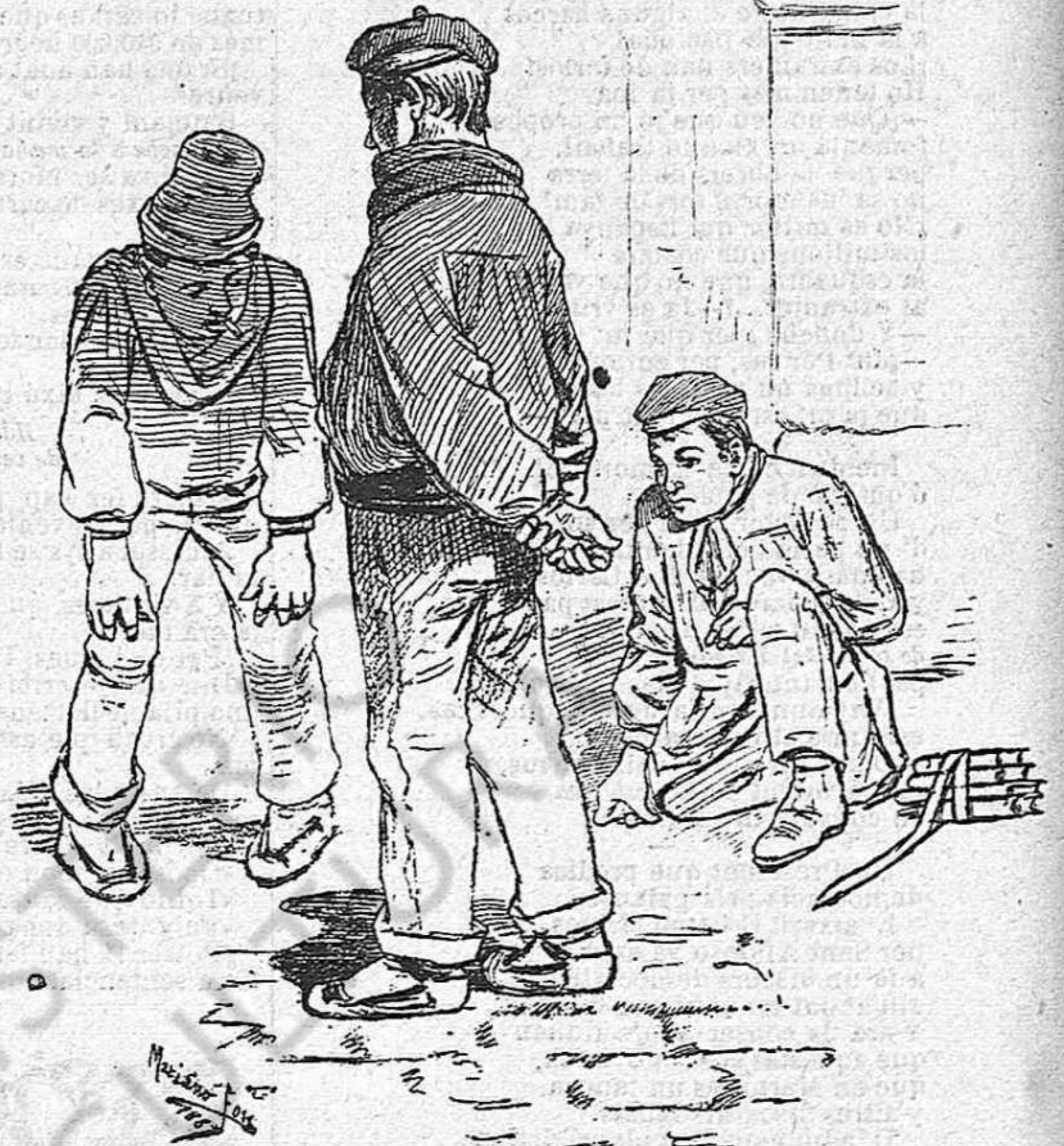
A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

- XARADA.—A-gu-lla-na.
- ENDAVINALLA.—Lo cuixi.
- TRENCA-CLOSCAS.—La pena de mort.
- ROMBO.—

M
P A L
P A U L A
M A U R I C I
L L I M A
A C A
I

- GEROGLIFICH.—Per deutes, la casa gran. Han endavinat todas 5 solucions los ciutadans J. T. Anguila; E. Padrell de Reus, J. Sugrañes Urpi, Pep

LO DISCURS DE 'N MARTOS Y L' OPINIÓ.

—Si arriba á establirse 'l sufragi universal, jo, com elector, me declaro en huelga.

—Avuy juguém á balas: quan serém grans jugarém á vots y á veure qui guanya.

Ramogosa, Suter Furor y C.^a, A de la Exposició, V. Bertrán y C.^a, y un Butifler: n' han endevinadas 4 Pau de la Timba y un Sarraceno; 3 E. Solé B.; y no més que 2 Geroni de la Bordeta.

TRENCA-CLOSCAS.
REO DE BROMA.

Combinar aquestas lletras de manera que formin o nom de una població catalana.

SUTERO FUROR Y C.^a

ROMBO.

Primera ratlla vertical y horisontal, consonant.—Segona, peix.—Tercera, utensili per beure.—Quarta, resguart d' istiu.—Quinta, en las guitarras.—Sexta, en la mar.—Séptima vocal.

XICOT COM CAL.

GEROGLIFICH.

:: +
VOO
+ IV
OOO

UN AFICIONAT.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadans Empayta-gats, Xascat, E. Solé B., Pep Ramogosa, E. Ventura, Un Sarralench, P. y Salvat de Reus, S. de la Gresca, Arrenca-caixals, J. N. Alfás, E. Casellas, E. Cristos, Angel de la Guarda, Baldufa, A. M. F., R. Castella, Joan Quim, Emilia y F. P. C.—Dispensin, lo que 'ns envian aquesta senmana no fa per casa.

Ciudadans A. Gibert, Un de la Vall d' Arán, Un aficionat, Romá Espinat, J. Sugrañes Urpl, Asmaratoff, Ramon Patrodello, J. Staransa, Pepet d' Eplugas, Dos Baldallons, Salerito, L. Lopez y Lopez, Candor Salamé, Suter Furor y C.^a, Saldoni de Vallcarca, Paquito, C. Bort y Bonet, R. M. Frare Liech, J. T. Anguila, V. Bertrán y C., Un butifler, y Geroni de la Bordeta.—Insertarém alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciudadans Enrich Banús: Lo que 'ns envia encare que bèn versificat es fluijet.—A. Gelas: Tampoch 'ns acaba de fé 'l pés.—S. del Palau: Es bastant incorrecte.—Pallaringas: Aprofitarém una cantarella.—A. Adam: També s' haurá de arreglar alguna incorrecció.—Pepet del Carril: Encare es llarch, y té molts rips.—Aguileta: Aquesta senmana no 'ns serveix.—R. S. T.: De bèn versificat ja ho está; pero, la veritat, l' idea no té lance.—S. Nuñez Bey: La poesia de vostre dona lloch á una interpretació massa sui generis.—J. M. Bernis y J. Abril: Es excusat dir que tinguém preferencias per ningu: fem lo que podem, y aixis com agrañim sempre lo que se 'ns envia, demaném llibertat per fer lo que estimém més convenient.—F. G. (Tallendré): L' assumpto no té prou interés.—S. Ust: Lo de aquesta senmana igual que lo de la passada, está hé.—Capellá Pre-histórich: Idem.—S. U. S. T.: Idem.—Picio Adam y Companyia: Aprofitarem los versos.—D. Mont: No podem acceptar més que una cantarella.—B. Tripas: Idem un epigrama.—Taghu-roff: Idem un acudit.—P. Raspall: Los versos acceptats; la prosa no.—P. Talladas: S' aprofitará algo.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatre, 21 v 22

ENDEVINALLAS

XARADA.

Ja qu' es total la Maria y hermosa com un primera tinch la tersa-dos-tercera parada ja fa algún dia. Cassautla será per mí la més gran felicitat y si 'm vol fer desdixat sols basta que 'm negui 'l si.

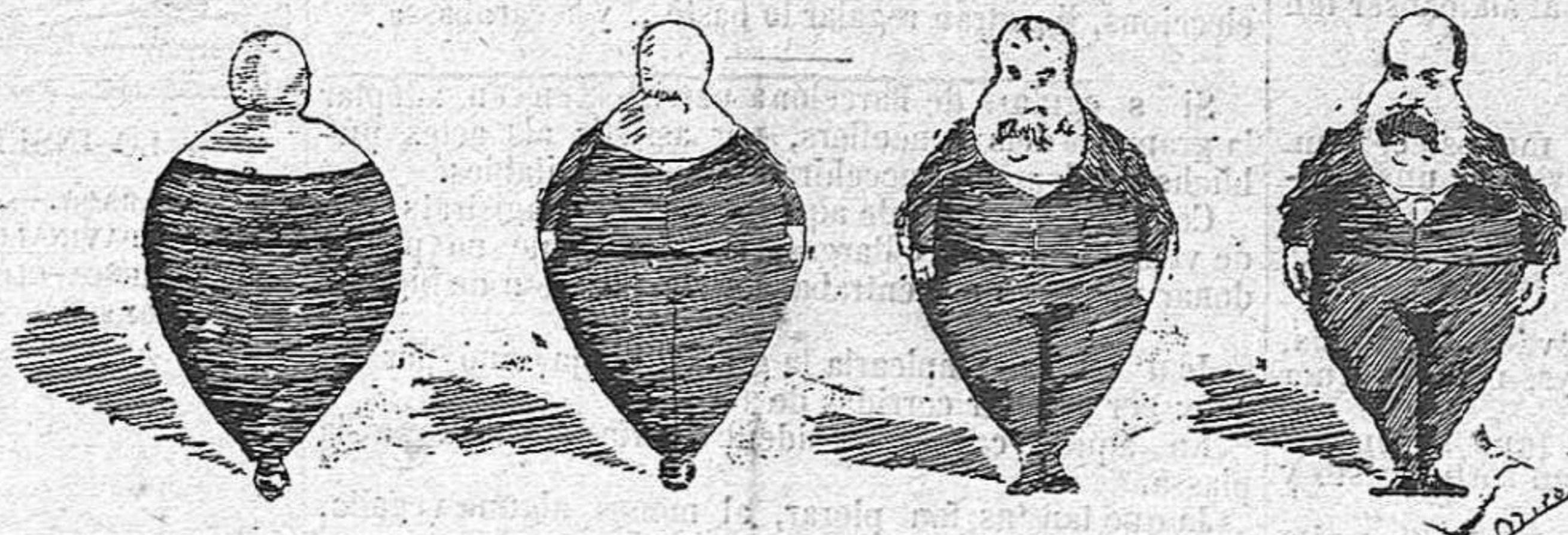
LORD WHERE WELL.

ANAGRAMA.

Passejantme ahir pèl port vaig veure com atracava una total que portava á la tot un bé mitj mort.

ROMÁ ESPINAT.

TRANSFORMACIONS.

Comensant per ser baldufa á arcalde primé ha arribat: quan l' Exposició s' acabi á baldufa tornarà.